

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 379/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátom, Nezábudková 22, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 4C/164/87 z 26. júla 1987, rozsudku sp. zn. 5C/23/1994 z 27. augusta 1994, rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 14S/18/2020 zo 4. októbra 2021, rozsudku Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/14/2022 z 30. apríla 2024, rozhodnutiu Okresného úradu Galanta, katastrálny odbor z 25. mája 1995, zápisu Z 1181/95 vykonanému záznamom na LV [REDACTED] (teraz LV [REDACTED]), k. ú. [REDACTED], rozhodnutiu o povolení vkladu z 16. júna 2016 na LV [REDACTED], k. ú. [REDACTED], obec [REDACTED], Z 227/2016, sp. zn. V 2422/2016, rozhodnutiu č. XI 25/2019 z 11. septembra 2019 a rozhodnutiu Okresného úradu Trnava, odboru opravných prostriedkov č. OU-TT-OOP5-2019/038599, Xo 15/2019 z 27. decembra 2019 a proti postupu „*vyššie uvedených súdnych inštitúcií, Okresného úradu Galanta, katastrálny odbor a Okresného úradu Trnava, odbor opravných prostriedkov*“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 11. mája 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a „*práva na predvídateľné práva na predvídateľné rozhodnutie pri rešpektovaní zásad právneho štátu*“ rozhodnutiami orgánov verejnej moci uvedenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom „*vyššie uvedených súdnych inštitúcií, Okresného úradu Galanta, katastrálny odbor a Okresného úradu Trnava, odbor opravných prostriedkov*“. Sťažovateľ navrhuje „*uvedené rozhodnutia zrušiť a veci vrátiť na nové pojednávanie a nové rozhodnutie miestne príslušným súdom a miestne príslušnému Okresnému úradu, katastrálny odbor*“. Zároveň žiada priznať náhradu škody za nezákonné rozhodnutia vo výške, ktorú uzná ústavný súd a náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s údajne nezákonným vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva (ďalej len „BSM“) manželov medzi ním a jeho exmanželkou. Tvrdí, že do masy BSM nebol zahrnutý všetok majetok, ktorý bol nadobudnutý počas manželstva. V nadväznosti na uvedené tvrdenie považuje všetky rozhodnutia orgánov verejnej moci za nezákonné a porušujúce jeho práva na súdnu ochranu.

II.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

3. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutiami orgánmi verejnej moci.

4. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že štruktúra a obsah sťažnosti sa vyznačuje chaotickým uvádzaním skutkových okolností veci a právnych názorov, ktoré sú vyznačujú všeobecnosťou, nekoncepcnosťou, miestami až na hranici zrozumiteľnosti.

5. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľ a jeho právny zástupca boli už v minulosti poučení (v rámci rozhodnutia o odložení jeho skoršej sťažnosti sp. zn. Rvp 2155/2025 z 27. augusta 2025) o predpokladoch úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom, ako aj o všeobecných a osobitných náležitostiach sťažnosti.

6. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah ústavnej sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok jej neurčitosť a neúplnosť.

7. Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že napriek všeobecným tvrdeniam o nezákonnosti postupu všeobecných súdov a ostatných orgánov verejnej moci absentuje akékoľvek zrozumiteľné odôvodnenie sťažnosti obsahujúce konkrétne a určité ústavnoprávne relevantné námietky, ktoré by mali svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z nedostatočne označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy nedostatočne identifikovanými rozhodnutiami orgánov verejnej moci v petite sťažnosti. Navyše, vychádzajúc z obsahu petitu, je potrebné konštatovať, že je nedostatočný a neurčitý, pretože v bode 1 len odkazuje na už uvedené súdne inštitúcie, pričom je namietaný výlučne postup, nie však samotné rozhodnutia. Hoci z bodu 4 petitu je zrejmé, o ktoré rozhodnutia by malo ísť, je neprípustné, aby sťažovateľ takto odkazom formuloval svoj petit sťažnosti, pretože uvedená formulácia je nepresná a nejednoznačná.

8. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti v spojení s jeho neurčitým petitom významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétného orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Podanie sťažovateľa takéto námietky neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je

dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že ústavná sťažnosť v ústavnému súdu predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie ani určitý a vykonateľný petit, a teda nespĺňa ani podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 43 spojení § 123 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor na dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

11. Ústavný súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, ju preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

12. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že všetky rozhodnutia, ktoré sťažovateľ mienil svojou ústavnou sťažnosťou účinne napadnúť, nadobudli právoplatnosť v ďalekej minulosti, najneskôr v roku 2024, z čoho je zrejmé, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd zjavne po uplynutí lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde, čo zakladá ďalší a samostatný dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu